

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Служіння—заклик від Господа і пророка

Старійшина Джеймс Б. Мартіно,
президент Східноєвропейської території.

Брати і сестри, де ви були, коли вперше почули, як Президент Рассел М. Нельсон пояснював нам, що вже не буде програми домашнього і візитного вчителювання? Господь через Свого пророка проголосив “новіший, вищий та святіший спосіб служіння”. Коли ми почнемо докласти зусиль у цьому напрямку “двері відчиняться, і люди будуть благословенні” (Виступ Президента Рассела М. Нельсона на зборах провідників перед початком генеральної конференції, 29 березня 2018 р.). Чи ви думали про це? Чого від вас і мене очікує Господь?

Спаситель навчав: “Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!” (Іван 13:34, курсив додано) Це заповідь, але це також і запрошення. Це запрошення стати подібними до Нього. До того часу, поки ми не станемо працювати, аби любити так, як любить Він, ми не зможемо стати справжніми учнями, якими Він хоче, щоб ми були. Це запрошення для того, щоб допомогти нам думати не тільки про себе, але й допомагати іншим. Цікавитися іншими людьми, щиро допомагати їм, любити їх та служити їм—це саме те, що робив би Спаситель. Коли ми робимо це з чистою любов’ю, то розвиваємо ті якості Христа, які нам потрібні.

Президент Нельсон додав, що брати-служителі та сестри-служительки “коли дізнаються про

потреби своїх членів Церкви, то з молитвою шукатимуть одкровення у Господа. Потім під проводом і спрямуванням Духа вони піклуватимуться про ці потреби. Їхнє служіння буде люблячим та натхненним піклуванням, щоб піднімати та зміцнювати інших”. Кого ви відвідуєте? Як ви можете допомогти їм? Вам не потрібно чекати, щоб вам дали призначення. Зверніться до Господа, з молитвою запитайте у Нього про те, як ви можете бути зняряддям у Його руках, щоб благословляти людей. Коли ви будете розмірковувати над тим, що можете зробити, щоб допомогти тим, кому ви служите, Він надихне вас.

**Ми всі брати і сестри, і ми маємо
допомагати одне одному.**

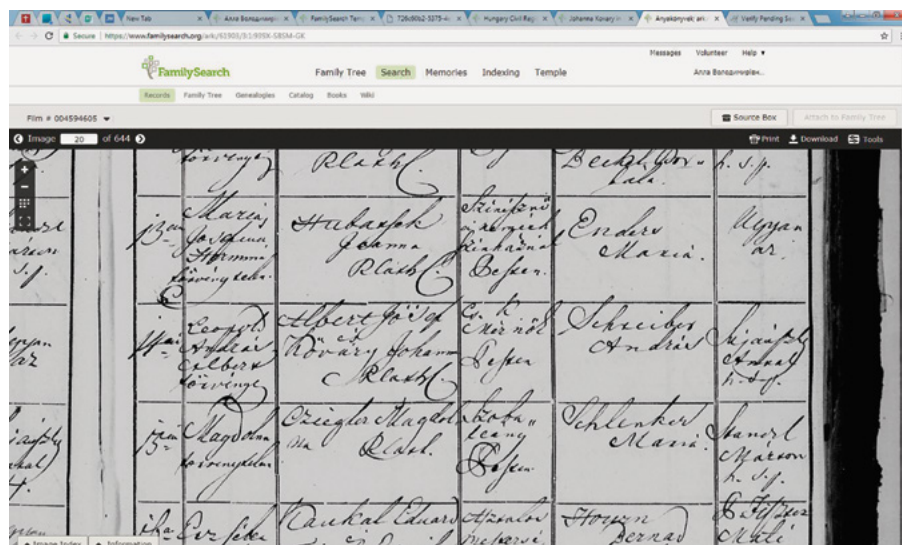
Інколи ми можемо думати, що не хочемо втручатися у чийсь життя або що нас не стосується те, що ці люди роблять. Однак пам’ятайте, що справжня відповідь на запитання: “Чи я сторож брата свого?”—це “Так”. Ми всі брати і сестри, і ми маємо допомагати одне одному. Ця нова програма служіння допомагає нам робити це багатьма способами. Ми можемо (і повинні) час від часу відвідувати їх, але іноді це означає зателефонувати їм та запитати, як їхні справи; у дні, коли вони не приходять, сказати, що ми сумували за ними, чи, можливо, відправити їм текстове повідомлення зі словами підтримки, якщо вони їх потребують. Постійно питайте Господа, що ви можете зробити. Як ви можете допомогти тим, кому ви служите, відчувати Духа у своєму житті. Станьте зняряддям, щоб благословляти інших. Коли ми губимо себе у Божому служінні, ми знайдемо себе, і ми отримаємо радість та мир, коли надаємо ці благословення іншим.

Кожен з нас має запитувати себе: “Чи я такий служитель/така служителька, яким/якою Спаситель хотів би, щоб я був/була? Що ще я можу зробити, щоб торкнутися сердець тих, кому я служу?” Якщо ми будемо запитувати дуже щиро, відповіді на ці запитання прийдуть через Святого Духа. Нехай кожен з нас буде Господню Церкву, об’єднуючись у допомозі одне одному наблизитися до Господа. ■

Дива сімейно-історичного пошуку

Алла Рублюк

Київський Український кіл, Боршагівський приход

Трудно отыскать в таком документе имя своего родственника, но не бойтесь—Дух подскажет!

Пошук предків—це, зазвичай, нелегка справа. Можу підтвердити це, оскільки знаю про це не з чуток. Я старанно намагаюся знайти будь-яку нагоду, щоб поглибити свій родовід.

Моя мама також доклала багато зусиль, щоб знайти своїх предків у Чехії, звідки родом був її дід Леопольд Альберт. Свого батька, Євгенія Альберта, моя мама взагалі не пам'ятає. Він помер, коли йому було 43 роки, а вона була ще зовсім маленькою. Усе життя вона відчувала потребу в батькові і, коли прийшла до Церкви, то намагалася знайти хоч якусь інформацію про його родину.

Більше про сім'ю Альбертів вона дізналася, коли познайомилася з документами, що зберігаються в

архіві СБУ, які оприлюднили зовсім недавно. Читаючи справу одного з синів діда, Рудольфа Альберта, ув'язненого в Соловецькому таборі за хибним звинуваченням у "підривної діяльності на користь чеської розвідки", вона дізналася, що його сім'я жила в Чехії, і батько служив управителем у декількох маетках. В Україну до Києва приїхали двоє братів, Леопольд (мій прадід) і Рудольф, у пошуках стабільності: в той час Австро-Угорщину розривали війни та внутрішні конфлікти, внаслідок чого був економічний спад і безробіття. На наш подив ми дізналися, що перед революцією в Києві була велика чеська спільнота з власними школами, навчальними закладами і культурними традиціями. Багато

чехів лишали батьківщину і приїжджали до України, оскільки тут були потужні на той час підприємства чеських підприємців.

Оскільки наші спроби лишалися безуспішними, ми майже втратили надію відшукати наших рідних. І навряд що-небудь наблизило б нас до бажаної мети, якби у 2016 році на місію не приїхала сім'я Герольда Рота—президента Київського Українського храму. Ближче познайомившись з новою храмовою матроною, Гертрудою Рот, я дізналася, що мама президента Рота активно займається своїм родоводом і робить це майже професійно. Я попросила її допомогти мені знайти належні ресурси.

У відповідь на мій лист Бріджит Рот люб'язно надала мені сайт архіву Pilsen (Інтернет-платформа: www.portafontium.eu). Усі записи опублікованих ресурсів були доступні чеською та німецькою мовами. Я декілька разів відкривала їх і намагалася розібрати, де знаходиться інформація, яка допоможе мені у пошуку, але мої спроби були марними.

19 квітня 2018 року я знову наважилася спробувати... Цього разу на мене чекав неймовірний успіх! Гортаючи пожовтілі сторінки документів, я раптом прочитала на моніторі рідне ім'я: Leopold Albert, імена дружини і дітей... Перед очима виник завій, серце застукало так, що, здавалося, вистрибне з грудей... У той момент до мене підійшла сестра Рот. Я попросила її подивитись, чи є серед дітей син Leopold. Він там був! Помилки не могло бути—це родина мого прапрадіда!

Цінність цього документу полягала в тому, що там були вказані

точні дати і місце народження цих людей. Їхньою рідною мовою була чеська, хоча голова родини народився в Угорщині.

Але на цьому дива не закінчилися. Знаючи точні дати і місце народження, я вирішила випробувати долю і пошукати збіги серед імен, які були проіндексовані Церквою. Цього разу на мене знов чекав успіх: я знайшла запис про народження прапрадіда Leopold Andras Albert, його батьків і сестру в Будапешті, Угорщина, як це було зазначено у попередньо знайденому документі.

Коли я була директором центру сімейної історії, то багато часу витратила на індексування чужих імен, розуміючи, що хтось індексує мої. Благословення не прийшли відразу, але в належний час свято настало по обидва боки завіси. ■

Семья Рублюк

Я знайшла свій ключ до зцілення

Наталія Шостак

Київський Український кіл, Харківський приход, консультант колу з храмової та сімейно-історичної роботи

У мене все було добре: чоловік, син, батьки, робота, служіння в Церкві і покликання. І от настав квітень 2002 року. Я пішла спати здоровою людиною, а прокинулася хворою, немічною, з відчуттям страху і жаху. Протягом цілого року я ходила до лікарів, робила всілякі дослідження, у мене накопичилось три мішки різноманітних ліків, я випробувала і деякі нетрадиційні засоби лікування, але нічого не допомагало, мій стан погіршувався з кожним днем. Усі лікарі казали, що у мене все в нормі, але мій стан був жахливим—боліло все: від голови до п'ят. Біль і страх стали моїми постійними супутниками.

Через рік, лежачи в ліжку, я подумала: “Що я роблю не так? Що ще я не спробувала?” І зрозуміла—євангелію Ісуса Христа! Ось що я не спробувала! Я вирішила перечитати всі притчі з Нового Завіту про зцілення. Вивчивши їх, я побудувала на євангелії механізм зцілення. По-перше, треба стати з Господом на один шлях, по-друге, підійти до Господа якомога ближче і попросити про допомогу, по-третє, треба мати віру в Господа і Його Слово. Всі ці складові зцілення є обов'язковими для всіх, хто хоче зцілитися за допомогою Господа.

Після розмірковувань я зрозуміла, що, якщо до цього часу я не

зділилася, то у мене не має віри в Ісуса Христа. І тоді я запитала себе: “А що таке віра?” Я не змогла тоді відповісти на це запитання. Мені завжди було соромно запитати. Мені здавалося, що всі знають, а я ні. І ось я лежала і плакала, але потім сказала Господу, що, якщо Він залишить мене жити, то я дізнаюсь, що таке віра і як вона працює. І тоді дива почнуть траплятися, як це написано в Біблії і Книзі Мормона. І, якщо ця Церква істинна, то все, чого тут навчають, повинно працювати.

Отже, плачучи, я простягла руку за голову, де стояла тумба з журналами “Ліягона”, обрала декілька журналів та відкрила перший з них, не дивлячись. Яким же був мій подив, коли я побачила назву першою статті: “Що таке віра і як вона працює”. Чому я раніше її не помічала?

Я почала читати. Виявляється, віра в Ісуса Христа—це виконання тих заповідей і завітів, які я обіцяла виконувати, приймаючи хрищення і пізніше храмові завіти. Мої очі відкрилися. Щоб знайти перелік цих завітів, я перегорнула всі підручники: для дітей, для дівчат, юнаків, жінок, носіїв священства і місіонерів, а також Книгу Мормона. Я виписала всі заповіді і завіти, якими зв'язала себе з Господом, і почала ставити значок плюсу навпроти тих, які виконувала, і мінусу—навпроти тих, які не виконувала. І мені стало все зрозуміло. Я майже нічого не виконувала, у мене було два-три плюси і все.

Я повстала проти Бога: довго не виконувала те, що обіцяла під час хрищення і в храмі; і, виходить, що мене охопив жах, але

саме в цей момент і відбулося моє навернення. Я вирішила: поки я дихаю—виконувати заповіді, одну за одною, скільки зможу. Моє покаяння було важким. Я відчула, що це означає—горіти в гарячці від усвідомлення своїх гріхів, як Зизром або Алма. Я зрозуміла, що весь цей час приймала причастя негідно.

Тоді я зателефонувала президенту філії і попросила його прийти, тому що у мене не було сил прийти до нього. Ми говорили більше години. Я розповіла йому все, що робила не так. Після цього президент дав мені благословення. Я не вірила своїм вухам, тому що він проголосив для мене такі благословення, в які мені важко було повірити. У той момент, вперше за цей рік, мені полегшало. Щось всередині змінилося на краще, у мене з'явилася надія, що я одужаю. Тоді я зрозуміла, що роблю правильно.

Через кілька днів мене поклали в лікарню. Я могла тільки сповзти з ліжка і помолитися на колінах вранці і ввечері, а також прочитати з Книги Мормона один вірш. Через 10 днів почалися дива—розпочався процес зцілення. Я продовжувала виконувати заповіді. Вчилася молитися на колінах і читати Книгу Мормона кожен день. Виконування однієї заповіді давало мені сили виконувати наступну. Потрошку смерть відходила, а життя поверталось.

Господь був поряд і допомагав мені весь час, оскільки я постійно помічала ознаки підтримки з Його боку. Я рада йти разом з Господом шляхом мого життя і намагатися тепер бути якомога ближче до Нього. ■

Марина Куцевич

Вчимося у дітей і навчаємо їх

Марина Куцевич

Київський Український кіл,
Печерський приход

Три роки тому мене покликали у Початкове товариство. Спочатку музичним керівником, хоча жодних музичних здібностей я не мала. Я старалася, як могла, і коли вивчила усі дитячі гімни, мене відкликали і дали нове покликання—радницею у тому самому товаристві, а потім—президентом. Завдяки цим покликанням я багато дізналася не тільки про дітей, але і про євангелію.

Діти завжди щирі. Якось до мене підійшла маленька дівчинка, з якою ми дружили, і запитала: “Чому ти сьогодні без макіяжу? Так не гарно!” Наступного дня, коли я привела себе до ладу, вона сказала:

“Так краще. Завжди так роби. Без косметики ти виглядаєш жахливо!” Нам не завжди подобається те, що кажуть нам діти, але вони ніколи не лукавлять. Ісус часто вчив нас на прикладі дітей: “Поправді кажу вам: коли не навернетесь, і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне! Отже, хто впокориться, як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім” (Матвій 18:2–4).

Діти завжди готові допомогати. Їм дуже подобається відповідальність. Коли я запитую, хто хоче мені допомогти, всі підводять руки і тільки потім уточнюють, що саме треба робити. І коли я пояснюю, то негайно беруть ганчірку або віник і починають прибирати. На жаль, ми, дорослі, можемо легко зменшити це бажання допомогати, якщо критикуватимемо або заборонятимемо. Але його можна відновити похвалою, або довіривши якийсь доручення. І ще нам варто замислитися про

здатність дітей швидко приходити на допомогу ближньому.

Діти все помічають і наслідують наш приклад. Іноді нам здається, що ми не маємо жодного впливу на дітей, або що вони не помічають наших вчинків. Але ми помиляємося! Якось я залишила на столі пудреницю і кудись вийшла. Коли я повернулася, то побачила, що дівчинка, якій було півтора роки, наносить пудру собі на обличчя, користуючись при цьому щіточкою. А закінчивши, вона взялася за помаду. Думаю, вона точно копіювала те, що роблю я або її мама. Інший приклад. Хлопчик неохайно закинув речі у шафу. Коли я попросила його покласти речі як слід, він відповів: “Я не буду складати речі як слід, це неправильно, моя мама так не робить”.

Діти потребують нашої любові. Колись Марина Лукач—чудова вчителька інституту за курсом “Зміцнення шлюбів”—сказала: “Ніколи не відвертайтеся від дитини, яка з радістю прийшла вам щось розповісти! Для неї це зараз найголовніше у світі! Це триватиме не більше 5 хвилин... Але ви збудуєте місток стосунків, який залишиться на все життя!”

Я згадую цю фразу щоразу, коли до мене прибігає Мілана, щоб розповісти, як пройшов її тиждень, Святий, який завжди має в запасі цікаву історію, Ксюша, яка хоче молитися на кожному уроці Початкового товариства, або Марта, яка любить розповідати мені, в яку гру вони грають із Веніаміном. Я усіх їх люблю. Вони усі чудові! Давайте вчитися доброму від наших дітей, як просить нас Спаситель.

Ми, дорослі, маємо велику відповідальність, виховати гідне майбутнє покоління. В одному зі своїх виступів старійшина Мартіно, президент Східноєвропейської території, поставив перед нами таке питання: “Якби ваші діти не знали нічого про євангелію, крім тих речей, яким ви навчили їх удома, що б вони знали? Чи достатньо б цього було?” Я тоді глибоко замислилася над його словами і зрозуміла, що не варто перекладати відповідальність за навчання наших дітей на Церкву, хоча там і приділяється цьому більше уваги. Але якщо ми не вчимо їх євангелії і гарній поведінці вдома, вони не будуть застосовувати ці принципи у повсякденному житті. Ніщо не може замінити вплив праведної сім’ї.

Сестра Маргарет С. Ліфферт, яка служила першою радницею в Генеральному президентстві Початкового товариства, сказала: “Ми знаємо, що повинні навчати про Христа і Його євангелію, а як це робити? Почніть з виконання поради наших пророків і виділіть час у себе вдома для сімейної молитви, вивчення Писань і домашнього сімейного вечора. Може ми чули цю раду так часто, що вона вже нам здається надто простою? А може ми настільки зайняті, що зробити ще щось здається нам надто складним? Я свідчу: навіть якщо здається, що наше поклоніння сім’єю є малоефективним, уже сам послух запрошує благословення Господа.

Справді, особисті послухність і приклад у всіх сферах нашого життя є найвищого гатунку євангельськими уроками для дітей. Тож вивчайте євангелію, навчайтесь з неї і застосовуйте

її. Ми не можемо навчати принципів, яких не знаємо і за якими не живемо. Те, якими ми є, і що є в нашому серці, діти розкусять швидше, ніж ми думаємо” (“Дивіться на своїх маленьких”, *Ліягона*, лист. 2006).

Сестра Ліфферт дає ще одну важливу, на мій погляд, раду. “... любіть дітей. Я пам’ятаю, як мене любили в дитинстві, і тому мені було легко повірити, що Спаситель також мене любить. Діти розквітають у сім’ях, де батьки розуміють свій “священний обов’язок виховувати своїх дітей у любові й праведності” (“Сім’я. Проголошення світові”, *Ліягона*, жов. 2004 р., с. 49) (“Дивіться на своїх маленьких”, *Ліягона*, лист. 2006 р.)

Якщо ми дослухатимемося до мудрих рад наших провідників, то ми зможемо не хвилюватися про майбутнє нашої Церкви. ■

Знайомтеся: родина Яцюків

Бесіду провів Павло Богдан

Печерський приход, Київський Український кіл

“**Перша заповідь, яку Бог дав Адамові та Єві, стосувалася здатності бути батьками, яку вони мали як чоловік і дружина**”. Ці слова Першого Президентства і Ради Дванадцятьох Апостолів із послання “Сім’я. Проголошення світові” відомі всім членам Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Але разом з нею на батьків лягає відповідальність за тих,

Родина Яцюків

кого вони приводять в цей світ.

Про відповідальність, труднощі і радощі на шляху зміцнення родини ми говорили з членами Київського Печерського приходу Павлом і Наталею Яцюк. Вони мають шістьох дітей. Вони активні члени Церкви, невгамовні та дружні.

Павло Богдан: Чи завжди ви мріяли про велику родину?

Павло: В юнацтві моє майбутнє здавалося мені примарним. У ті роки багато хто хотів стати космонавтом або мільйонером. Я теж не був винятком. Але коли захопився музикою, став уявляти себе відомим диригентом, що керує військовим оркестром. Про сім'ю я взагалі не думав, проте, відчував, що в моєму житті має статися щось вагоме.

Наталя: Про сім'ю почала мріяти років з п'яти. У нас надворі ріс величезний кущ бузку. Під його густим гіллям ми з подружками зробили собі будиночок. Часто збиралися там разом, розмовляли, ділилися секретами і планами на майбутнє. Тоді я говорила, що сім'я у мене

буде велика—п'ять, а можливо, сім дітей. Коли я зросла, то мої плани змінилися. Створивши сім'ю, ми з Пашею планували одну, максимум дві дитини. Але не більше!

Павло: Спочатку так і було—у нас з Наталею народилося двоє синів—Паша і Максим. Потім лікарі сказали, що більше у нас дітей не буде. Радили дякувати Богові за те, що маємо. Ми дійсно дуже дякували Господу за це благословення. З цією вдячністю в серці ми поїхали до храму у Фрайбергу. Ми продовжували молитися і висловлювали особливу вдячність за щастя, яке в нас було. Минуло небагато часу після подорожі, і ми дізналися, що в нас буде ще одна дитина. Так з'явився третій син—Єлисей.

Наталя: Ми були такі щасливі! Але мені ще дуже хотілося дівчинку. А лікарі продовжували стверджувати, що надії немає. Я молилася, благуючи Бога про ще одне диво—доньку. Але, на жаль, прогнози лікарів виправдовувалися.

І тоді я запропонувала чоловікові: давай візьмемо дівчинку для

удочеріння. Він погодився. Ми обговорили це з нашими синами. Всі вони дуже зраділи. Старший, Паша, сказав: "Якщо десь є дитина без батьків, без родини, то чому б не дати їй все це? А у нас буде сестра, яку ми всі будемо захищати!"

Я довго молилася. І якось отримала таку відповідь: "Але ж ти маєш доньку. Навчися любити її. Допоможи їй відчутти тепло сім'ї". Я сторопіла. У мене ж сини... І тут я зрозуміла, що йдеться про доньку Павла від першого шлюбу. У нас тоді були важкі стосунки. Після цього я почала докладати зусиль, щоб усім серцем, щиро її полюбити. Я стала думати про те, наскільки вона є важливою для мого чоловіка, і наскільки вона важлива для нас усіх.

Зміни відбувалися повільно, але я продовжувала працювати над собою. І коли я відчула любов до неї, сталося ще одне диво—я завагітніла, і у нас народилася донька Даша! Потім з'явилася п'ята дитина—Миша.

П. Б.: Велика родина—це і благословення, і труднощі.

Павло: Це дійсно так. У будь-якій родині є проблеми. Ми не є винятком. У кожної дитини свій характер, свої схильності і захоплення. Смаки дуже різні. Тому нам, звичайно, було важко навчитися тому, як знаходити підхід до кожного з наших дітей.

Ми хотіли дотримуватися рівності у всьому. Якщо купували морозиво дітям, то всім однакове. Якщо цукерки—також всім однакові. І ніяк не могли зрозуміти, чому наші діти по-різному реагували на такі дарунки. Потім допомогло розібратися в цьому золоте висловлювання

Максима. Він якось сказав, що найкраща цукерка—це ковбаса. Ось так ми і зрозуміли, що всі наші діти різні в усьому. Вони доповнюють одне одного. Цей принцип цементує нашу родину.

П. Б.: Як віра допомагає вам на життєвому шляху?

Наталя: Ми всі члени Церкви. Ходимо на причасні збори, відвідуємо уроки. А вдома, коли ділимося враженнями від почутого або прочитаного, кожен помічає щось своє. Ми ділимося своїми думками, що допомагає іншим членам родини побачити або зрозуміти щось нове, не помічене іншими. І це знання зміцнює нашу віру. Тепер для нас віра—це навіть більше, ніж сенс життя. Без віри я би не змогла жити. Мені здається, що це неможливо.

Павло: Ми намагаємось говорити про віру з нашими дітьми якомога частіше. Обговорюємо теми уроків, які проходили в наших класах. Наприклад, якось був урок, на якому йшлося про те, наскільки кожен з

нас довіряє Богу. Потім ми обговорювали цю тему з нашими дітьми. Пам'ятаю, я їм тоді сказав, що, якби не довіряв Богу, то такої великої, чудової родини у мене б не було, я в цьому впевнений.

Я точно знаю: якщо Господь, не дивлячись на вердикт лікарів, надіслав нам благословення мати стільки дітей, то невже Він не допоможе нам подолати ті труднощі, які виникнуть на нашому шляху в майбутньому? Він нас не залишить. Якщо, звичайно, ми не залишимо Його.

Наталя: Нещодавно ми пережили пожежу. Згорів наш будинок. Але ми були впевнені, що Господь, знаючи про нашу втрату, обов'язково дасть нам щось інше.

Павло: Так і сталося. Ми думали, що у Наталі, у зв'язку з пожежею на нервовому ґрунті виникли проблеми зі здоров'ям. А коли звернулися до лікаря, то виявилось, що в нас буде Маша. Проблема виявилася благословенням. Ми змогли не тільки відбудувати нашу оселю, яка

стала ще кращою, але й отримали у подарунок нашу Машу. Випробування обернулося благословеннями!

П. Б.: Нелегко встояти на шляху віри, як вам це вдається?

Наталя: Наш шлях до евангелії був пов'язаний з певними труднощами. Але я його обрала самостійно, ніхто не примушував мене слідувати духовним принципам. Сама я прийшла до віри, відчувши вплив Святого Духа. Тому я вважаю, що дітям треба давати свободу вибору. Адже це важлива складова плану спасіння.

Нав'язати віру неможливо. Хоча ми робимо все, що залежить від нас, аби в нашій родині головував дух евангелії, але, якщо у когось з дітей немає настрою молитися, ми не наполягаємо. Правда, ми завжди просимо дітей, щоб вони були присутніми під час молитви у нашому сімейному молитовному колі. Якщо хтось не налаштований іти в прихід, я не примушую. Але обов'язково поговорю з ним окремо, щоб допомогти зрозуміти, навіщо це потрібно.

У мене був гіркий досвід. Я дуже хотіла, щоб до Церкви ходили мої сестри та мама. І у свій час я зробила велику помилку, наполегливо намагаючись довести їм, наскільки це для них важливо. І, на жаль, я занадто надавила на них. Тепер навіть не знаю, чи вони коли-небудь прийдуть до Церкви...

Павло: Хоча це не означає, що у нас все гладенько, і цей метод ідеально працює. Іноді треба наполягати на своєму. Але потім неодмінно поговорити і пояснити. Це допомагає знайти спільну мову з дитиною

Семейной выступление в приходе.

і дати їй можливість дійти до свідомого вибору.

І чим старшими стають діти, тим більше вони усвідомлюють, чому ми ходимо в приход, чому ми приймаємо причастя, чому ми служимо в наших покликаннях, чому ми любимо нашого Небесного Батька.

Наталя: Так, ця любов до Господа, довіра Йому допомагають нам у наших випробуваннях

і допомагають залишатися на цьому шляху. Колись був нетривалий період нашої неактивності в Церкві. Тепер, дивлячись назад, я можу сказати: я знаю, що таке зовнішня темрява. Але я також із впевненістю можу сказати: я знаю, що таке справжнє світло всередині нас—це щастя знати, що наша сім'я запечатана у храмі, і ми можемо бути разом у вічності! ■

Під час служіння на місії я неодноразово переконувався в тому, що треба слухатися Господа у всьому. Ось одна історія, яка добре підтверджує набутий мною досвід.

У той день у нас з напарником було заплановано декілька зустрічей, але одна сім'я повідомила, що вони захворіли і не можуть з нами зустрітись. Ми взяли за інші справи, але потім, скасували два уроки і все ж таки вирішили відвідати сім'ю, яка захворіла, щоб допомогти їм чимось, якщо буде потрібно.

Вони жили в будинку на колесах (трейлері), і вдома були тільки діти: дівчинка 13 років і хлопчик 9 років. За правилами, ми не могли увійти до будинку і спілкувалися, стоячи на вулиці. Але через відкриті двері ми помітили сильно розжарену піч. Діти сказали, що батьки закинули дрова і пішли по своїх справах. І тут ми помітили, що на даху з'явився дим.

Ми покликали пожежників, зателефонували батькам і вогнегасником почали гасити вогонь, який з'явився. Все закінчилося добре. Сім'я була дуже нам вдячна. Вони сприйняли як диво те, що ми опинилися в належний час біля їхнього будинку. Ця подія зміцнила наше і їхнє свідчення про те, що Небесний Батько знає нас, любить і піклується про кожного. У тій родині членом Церкви був тільки чоловік, але через декілька місяців охрестилися і його дружина, і діти.

Я знаю, що рішення служити на місії—це дуже правильне рішення, тому що ми служимо людям, Богу і зростаємо духовно. Завдяки моему місіонерському досвіду я зрозумів, наскільки важливо слухатися Господа у всьому. ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

Слухатися Господа у всьому

Ілля Прищепчук

Київський Український кіл, Білоцерківський приход

У Книзі Мормона є багато віршів, які мені подобаються, і один з них—це слова Нефїя (1 Нефїй 3:7): “І сталося, що я, Нефїй, сказав моему батькові: Я піду і зроблю те, що Господь наказав, бо я знаю, що Господь не дає заповідей дітям людським без того, щоб не приготувати шлях для них, аби вони могли виконати те, що Він наказав їм”.

Я також вирішив дослухатися до слів Господа і виконати Його наказ—служити на місії повного дня, щоб ділитися Його словом з ближніми. Але перед тим як поїхати, я розповів про Церкву своєму чудовому другові, Олегу. Він познайомився з місіонерами, а потім я

поїхав. Я служив з червня 2016 року до червня 2018 року в Українській Київській місії та чотири місяці в Прово, штат Юта.

На місії я завжди молився за друга і за те, щоб він прийняв євангелію. Коли я писав йому листи, то завжди просив його виконувати три пункти: молитися, читати Книгу Мормона і ходити в приход. Але він ніколи мені на це не відповідав. Проте у мене була віра в те, що він буде це робити. Через півтора роки мого служіння на місії Олег написав мені листа, що буде хреститися. Це для мене був чудовий подарунок!

Коли я повернувся додому, ми разом поїхали на конференцію для молоді віком від 18 до 30 років. Це був чудовий час! Тепер я молюсь з надією на те, що колись Олег теж вирішить поїхати на місію, оскільки це чудова духовна школа.

Ілля
Прищепчук